

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2018. szeptember hó 3. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette miatt I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2018. február 28. napján kihirdetett 6.B.68/2016/82. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 6 (hat) évre enyhíti. E vádlott vonatkozásában a vagyonekbevétele összegét 205.500,- (kettőszázöttezer-ötszáz) forintban határozza meg.

II. r. vádlott vonatkozásában az első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege: 564.419,- (ötszázhatvannégyezer-négyszázötvenkilenc) Ft.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I. r. vádlott lakcíme, illetőleg tényleges tartózkodási helye: ... szám, személyazonosító igazolványának száma: II. r. vádlott személyazonosító igazolványának száma: ...

I n d o k o l á s

Az ügyben első fokon eljáró Miskolci Törvényszék a rendelkező részben megjelölt ítéletével I. r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntettének kísérlete [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 176. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és kábítószer birtoklásának büntette [Btk. 178. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] miatt - halmazati büntetésül - 7 év szabadságvesztés büntetésre és 7 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre;

II. r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés], kábítószer birtoklása büntettének kísérlete [Btk. 178. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont], valamint járművezetés bódult állapotban vétsége [Btk. 237. § (1) bekezdés] miatt - halmazati büntetésül - 5 év szabadságvesztés büntetésre, 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

A szabadságvesztések végrehajtási fokozatát mindkét vádlott esetében fegyházban állapította meg. Döntött a vádlottak által előzetes fogvatartásban, illetve a II. r. vádlott tekintetében részben házi őrizetben töltött idő szabadságvesztés büntetésekbe történő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjáról. I. r. vádlottal szemben 198.000,- Ft, II. r. terhelt vonatkozásában 108.000,- Ft összegben vagyonekbevételezt rendelt el, melybe beszámítani rendelte az I. r. és II. r. vádlottaktól az eljárás során bűnjelként lefoglalt készpénz összegeket. Határozott a

lefoglalt további bűnjelek jogi sorsáról, végül a felmerült bűnügyi költség megfizetésére a vádlottakat kötelezte oly módon, hogy az I. r. terhelt 810.313,- Ft, a II. r. vádlott 759.872,- Ft megfizetésére köteles, 52.515,- Ft vonatkozásában pedig egyetemleges kötelezést írt elő részükre.

Az elsőfokú ítélet ellen I. r. vádlott és védője enyhítésért, II. r. vádlott indokai nélkül, a védelmében eljáró védő részbeni felmentés, ezáltal enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész mindkét vádlottra vonatkozóan tudomásul vette a határozatot.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.28/2017/8-I. számú átiratában észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával szerzett, lényegesnek tekinthető bizonyítékok értékelésével - indokolási kötelezettségét kimerítő részletességgel teljesítve - megalapozott tényállást állapított meg, melyből okszerűen vont következtetést mindkét vádlott bűnösségére és a terhükre rótt cselekmények jogi minősítése is törvényes. Miután a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülmények számbavételét és értékelését ugyancsak hiánytalannak, hibamentesnek, ennek megfelelően az első fokon kiszabott büntetéseket tettarányosnak írta le, ezért a védelmi jogorvoslatokat egyik irányban sem támogatva, a határozat járulékos rendelkezéseit is törvényesnek tartva, a Miskolci Törvényszék elsőfokú ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Az ítélet tábla a bejelentett perorvoslatokat nyilvános ülésen vizsgálta, melyen az I. r. vádlott védelmében eljáró védő fellebbezésének iránya szerint az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés kiszabható törvényi minimumra mérséklését indítványozta. Bár perbeszédében megjegyezte, hogy a helyszínen lefoglalt növényegyedek számának meghatározásakor egy részüknél álláspontja szerint nem történt érdemi vizsgálat annak elhatárolására, hogy a növényi száraz közül valamennyi külön növénytől származik-e vagy esetleg feldarabolásuk lehetősége mellett egyazon példányhoz tartozók, mely így a minősítés változtatás lehetőségét is felveti, mindazonáltal a tényállás helyességét végül nem vitatva, megalapozott voltából kiindulva rámutatott arra, hogy az jelentős részben az I. r. vádlott tényfeltáró jellegű, bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomása alapján alapszik. Az ügyben szerzett bizonyítékok között tehát az I. r. vádlott vallomása fokozott jelentőséggel bír, amely megbánó magatartásával, rendezettnek tekinthető személyi körülményeivel együtt elvezethet a büntetés enyhítéséhez. Utóbbi tekintetében kiemelte, hogy védence még a vele szemben elrendelt személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés mellett lehetőségei szerint igyekezett munkát vállalni, illetve azt tovább bővíteni, mellyel kapcsolatosan munkáltatói nyilatkozatot is csatolt.

A II. r. vádlott védője ugyancsak változatlan tartalommal tartotta fent fellebbezése irányát, mert álláspontja szerint még a törvényszék által lefolytatott részletes, alaposnak jelzett bizonyítás mellett sem sikerült minden részletben tisztázni a tényállást, ezáltal az nem minden tekintetben megalapozott. Érvelései szerint a II. r. vádlott tagadásával szemben az 4. és 5/b. pontokkal jelölt tényállások esetében nem áll rendelkezésre elegendő terhelő bizonyíték védekezésére cáfolatához, amelyeket elemezve ismételten arra kívánt rámutatni, hogy a kétséget kizáró bebizonyítottság hiányában a II. r. terhelt részbeni felmentésének lehet helye. Széleskörű kapcsolatrendszer híján, feltárt személyi és anyagi körülményei ismeretében nem lehet azt ítéleti bizonyossággal kimondani, hogy az I. r. vádlott tartózkodási helyéről lefoglalt további speed por is védencéhez köthető, így cselekményének részbeni enyhébb minősítésével a védelmi álláspont szerint lehetőség adódik enyhébb joghátrány meghatározására, enyhítő rendelkezés alkalmazására. Perbeszédében előadottakat akként összegezte, hogy a II. r. vádlottal szemben elegendőnek mutatkozik olyan mértékű szabadságvesztés kiszabása, mely szerint az általa előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámításával az kitöltöttnek tekinthető legyen. Családi körülményei, új munkahelye

nem teszi indokolttá, hogy ismételten szabadságvesztés töltésével kelljen szembenéznie, amely a büntetés lényeges enyhítésével teljesülhet.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség képviseletében eljáró ügyész mindenben az írásban megfogalmazottak szerint érvelt, indokai alapján változatlanul az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását tartva alaposnak.

Az I. r. vádlott a védőbeszédben elhangzottakhoz csatlakozva az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot, kifejtve, hogy miután előzetes letartóztatásának megszüntetésével szabadlábra került, azóta törvénytisztelő életmódot folytat.

II. r. vádlott saját védelmében az utolsó szó jogán korábbi vallomásában említettekhez hasonlóan azt kívánta előadni, miszerint tudomására jutott, hogy az I. r. vádlott másnak is értékesített kábítószer, így a további lefoglalt speed por is máshoz kötődött. Amikor erre a nyomozók rákérdeztek, az I. r. vádlott a II. r. vádlott személyét azért hozta mégis összefüggésbe ezzel a mennyiséggel, terhelően vallva rá, mert a nyomozás hibái mellett a további ügyfélköre rejtve maradhatott. A II. r. vádlott pechjére csak azt a telefont foglalták le társától, amellyel vele bonyolít hívásokat, míg a további vevőivel való kapcsolattartáshoz szolgáló készüléket nem. Mindemellett arra is utalt, hogy megbánta a bűncselekmény elkövetését, azóta állandó munkahelyet létesített.

Előjáróban arra indokolt kitérni, hogy a bejelentett jogorvoslatok folytán az ítélőtábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú eljárással együtt a 2018. július 1. napjától hatályos, büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. § (1) bekezdése alapján, a Be. 599. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen bírálta felül, tekintve, hogy a Be. 868. § (1) bekezdése felhívásával e törvény rendelkezéseit a Be. 868. § - 876. §-ban meghatározott eltérésekkel a hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell.

A felülbírálat teljes terjedelemben történt, mert ugyan az új eljárási kódex bizonyos köre korlátozott fellebbezés esetén megteremti a részleges revízió lehetőségét büntetőjogi főkérdésben is, ám adott esetben az elsőfokú eljárás lefolytatására még a 2018. június 30-áig hatályban volt, büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény rendelkezései mellett került sor, amelynek jogorvoslati rendszere teljes revíziót írt elő függetlenül a fellebbezések okától és irányától, ennek megfelelően az elsőfokú bíróságnak még nyilvánvalóan nem nyílt lehetősége a fellebbezésre jogosultak kioktatására a korlátozott fellebbezésről és következményeiről. Másfelől a Be. 590. § (2) bekezdése főszabályként a jelenlegi törvényben is a teljes revízió szükségességét irányozza elő, és adott esetben a II. r. vádlott vonatkozásában bejelentett védelmi jogorvoslat bejelentési jogorvoslat részben felmentésre is irányult.

Ennek megfelelően az ítélőtábla a teljes revízió során a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül vizsgálta a perrendi szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését, a Be. 595. § (1) bekezdésében írt súlyosítási tilalom keretei között a büntetések kiszabását, valamint a járulékos rendelkezések törvényességét és az indokolás helyességét.

Utalni szükséges azonban arra is, hogy a Be. 870. § (1) bekezdése értelmében e törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban az ezt megelőző, korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Mindezek mellett megállapítható volt, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást nagyfokú alaposággal, körültekintően folytatta le. Pervitele mentes volt mind az abszolút, mind az eljárás

törvényességét befolyásoló relatív hibától, ekként az érdemi felülbírálatnak nem mutatkozott akadálya.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a tényállás megállapításához kívánt bizonyítást felvette, ám a Be. 592. § (2) bekezdés a), c) pontjai szerint kisebb hiányosság és iratellenesség okán - továbbá a vádlottak személyi körülményeit illetően a másodfokon nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel - a rögzített tényállás kiegészítése és pontosítása szükséges. Ennek megfelelően az ítélet tábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogkörében az alábbi helyesbítéseket teszi, utalva a Be. 599. § (2) bekezdésében írtakra is.

- I. r. vádlott jelenleg ... egyéni vállalkozó (...) alkalmazásában napi 4 óra terjedelmű foglalkoztatás keretében kőművesként dolgozik.
- II. r. vádlottat 2018. augusztus 31. napjától kezdődően tehergépkocsi-vezető munkakörben ... egyéni vállalkozó (...) alkalmazza havi bruttó 180.500,- Ft bérezéssel.
- A történeti tényállás 1/b. pontját illetően a 8. oldal 7. és 9. bekezdésében írtakat azzal pontosítja a másodfokú bíróság, hogy az I. r. vádlott *grammonként* 1500-1700,- Ft-ért értékesített marihuánát a II. r. vádlottnak. Ennek megfelelően az 5 gramm marihuána eladásából I. r. vádlottnak legalább 7.500,- Ft haszna származott (nyomozási irat II. kötet 425. oldal).
- A 11. oldal 2. és 4. bekezdésében, valamint a 13. oldal 10. bekezdésében rögzített részmenntényiségek a II. r. vádlott által saját fogyasztásra megvásárolt kábítószer összmenntényiségéhez (82,8 gramm) igazodóan akként helyesbítendők, hogy II. r. vádlott 2018. szeptember 8. napján *50 gramm*, azt megelőzően *32,8 gramm* speed port vásárolt meg az I. r. terheltől ilyen célból.
- A nyilvánvaló elírás folytán javítandó I. r. vádlott 1/b. tényállási pontban már részletezett kereskedői típusú elkövetési magatartásával összefüggésbe hozható marihuána menntényiség az ítélet 13. oldal 2. bekezdésében, mivel az - 50 gramm helyett - valójában *5 gramm* volt.

Mindezekkel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, ezért a Be. 592. § (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadónak lehetett tekinteni, az ítélet tábla a felülbírálat alapjául elfogadta.

A törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, azokat az iratok tartalmának megfelelően rögzítette, majd okszerűen, a logika szabályai szerint értékelte, a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjából - és az 1998. évi XIX. számú törvény 258. § (3) bekezdés d) pontjából - következő indokolási kötelezettségének mindenben eleget téve. Részletes és alapos vizsgálat alá vonta a vádlottak vallomásait, majd értékelési körbe emelte a tanúk által elmondottakat. Emellett a szakértői bizonyítást is a szükséges részletességgel folytatta le és nem maradt el a meghatározó okirati bizonyítékok értékelése sem. A bizonyítékokat tényállási pontonként, egyenként és kölcsönösen, a perrendnek megfelelően vette figyelembe és nem tévedett, amikor ítéletének tényállását alapvetően I. r. vádlott feltáró jellegű, a bűncselekmény elkövetését teljeskörűen, bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomására alapította, mert az I. r. terhelt ennek

során igen meggyőző részletességgel tárta fel a terhére rótt cselekmény releváns elkövetési körülményeit. Meggyőző és logikus érvelést adott arra vonatkozóan, hogy az I. r. vádlott saját cselekvőségén kívül a II. r. vádlottra vonatkozóan is egyértelműen terhelő adatokat szolgáltatott vallomása, és a szintén terhelőnek minősíthető tanúvallomások - különösképp ... és ... következetes nyilatkozata - továbbá a lefoglalás, híváslisták értékelése nyomán rendelkezésre álló adatok mellett II. r. vádlott vallomásai közül kizárólag a felderített tényeket követő elismerő nyilatkozatait fogadja el, ám büntetőjogi felelősségét részben továbbra is elhárító védekezését már elvetette.

A tényállást támadó, II. r. vádlott vonatkozásában bejelentett védelmi perorvoslatok általánosságban, s a konkrét - 4., 5/b. tényállási pontokban írt - részleteket érintve elemezték a bizonyítás anyagát, aggályosnak tartva az első fokon folyt bizonyíték beszerzés mélységét, legfőképp pedig a törvényszék értékelő tevékenységét, majd az ebből eredő ténymegállapításokat. Valójában azonban a vádlott és védője fellebbezése nem hozott fel olyan új körülményt, mely az elsőfokú bíróság ténymegállapításainak helyességét megkérdőjelezné, az említett érvelés lényege - az I. r. vádlott és nevezett tanúk szavahihetőségének cáfolatára - gyakorlatilag már a törvényszék előtt is ismert volt.

Szemben a védő által előadottakkal, nem kifogásolható az a bizonyítékok mérlegelésén nyugvó első bírói ténymegállapítás sem, hogy miután a II. r. vádlott a vád tárgyát képező időpontban nem tudta kiegyenlíteni valamennyi beszerezni kívánt kábítószer vételárát, ezért csak azt a mennyiséget vette magához, amit a nála lévő pénzösszeg fedezett, míg a további tételt az I. r. vádlottnál hagyta, egy későbbi időpontban történő kiegyenlítés szándékával. Ennek cáfolatára az ítélet tábla szerint sem lehet alkalmas az egyébként nem állandó munkaviszonyból származó, rendszertelennek tekinthető jövedelemforrást igazolni kívánó védelmi érvelés, hiszen abból nyilvánvalóan nem következik az említett időpontra vonatkozó készpénzállomány tényleges megléte. Emellett a törvényszék által elfogadott bizonyítékok, különösképp ... és érintőlegesen ... vallomása egyértelműen rámutattak, hogy adott időszakban a II. r. vádlottnak a gépkocsija javításával járó költségeit is finanszíroznia kellett, lévén az általa rendszeresen használt autó többször meghibásodott, és az alkatrészeket készpénzzel kellett kiegyenlítenie a tanú számára, akár 100.000,- Ft-ot meghaladó összegben (nyomozási irat I. kötet 255. oldal).

Egyébiránt azt, hogy számára valóban kellett az autóalkatrész, a II. r. vádlott is elismerte (nyomozási irat II. kötet 427. oldal).

De nem vonultatnak fel meggyőző indokokat a II. r. vádlott részéről az utolsó szó jogán előadottak sem, tekintve, hogy I. r. vádlott már a nyomozás során, majd a törvényszék előtt is többször élt a hallgatás jogával, így pl. a speed por beszerzésével kapcsolatos forrásait sem kívánta megnevezni, ahogyan arra az elsőfokú ítélet (22. oldal), illetve védője is kitért perbeszédében. Ebből következőleg, amennyiben terhelti jogosítványaival láthatóan tisztában volt - melynek értelmében nem köteles vallomást tenni, az adott kérdésekre adandó válaszadást megtagadhatja - és azt gyakorolta is, az 1998. évi XIX. törvény 117. § (2) bekezdéséből fakadó lehetőség nyilvánvalóan adott volt számára a II. r. vádlottal ápoltt bűnkapcsolat részleteit illetően is. Az I. r. vádlott azonban ezzel szemben az eljárás alatt végig következetesen terhelő vallomást szolgáltatott társára, mégpedig nemcsak a nyomozás során, hanem a törvényszék előtt szintúgy. Ezen túl a nyomozás iratai épp azt igazolták, hogy a nyomozó hatóság kellő alaposággal végzett el minden szükséges eljárási cselekményt, így a kutatások és lefoglalások körében is, a II. r. vádlott védekezését elfogadható bizonyíték nem támasztotta alá.

Elégségesnek és aggálymentesnek ítélte a bizonyítást az ítélet tábla az I. r. vádlottól lefoglalt kannabisz növényegyedek leírásával, beazonosításával, egyedszámával kapcsolatosan is. E

tekintetben az igazságügyi botanikai szakértő ugyanis kellően határozott volt véleményben arra vonatkozóan, hogy a lefoglalt, majd vizsgálata tárgyává tett növényegyedek közül a száraz növényi hajtások habitusa, szárvastagsága mellett a magasságuk is megegyezik a zöld növényegyedek tulajdonságaival, valamennyi növény/növényi rész dús elágazást mutatott, magasságuk egyaránt 70-80 centiméter volt. A már száraz növényeket a gyökérnyak felett távolították el a gyökértől és elágazásaikban is megegyezést mutattak a továbbiakkal (nyomozási irat II. kötet 597. oldal). Az említett részletességgel bemutatott, fényképmelléklettel is szemléltetett szakértői vizsgálat mellett a növényegyedek darabszáma tekintetében szolgáltatott szakértői megállapítás egyértelmű, kétségektől mentes volt.

Az elsőfokú ítéletben kellően részletezett bizonyítékokból, valamint a vádlottak magatartásából levont ténymegállapító következtetések tehát helyesek, azokkal a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett. E tekintetben arra is szükséges rámutatni, hogy a bizonyítási eljárást lefolytató és a bizonyítékokat közvetlenül megvizsgáló, majd értékelő bíróság az elsőfokú ténybíróság. Főszabályként a másodfokú határozat is az elsőfokon megállapított tényálláson alapul, ugyanis a másodfokú bíróság revíziós lehetőségei ténykérdésekben szűkebbek, mint jogkérdésben. A bizonyítékok felülmérlegelését helyes tényállás esetén a tényálláshoz kötöttség szabályai kizárják. Ezen okok folytán az ítéletben foglaltaktól eltérő tényállás, majd ennek következtében enyhébb minősítés megállapítását célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre, az ítéletben helytelen ténybeli következtetések nem voltak tapasztalhatók.

Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, akikkel szemben az aggálymentes igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény megállapításai szerint büntethetőségi akadály sem állt fent, és cselekményeik minősítése is megfelel az anyagi jognak. Helytálló az elsőfokú bíróság állásfoglalása abban a tekintetben, hogy a vádlottak fogyasztói és kereskedői típusú elkövetési magatartásait büntetőjogilag külön értékelte, hiszen természetes egység körébe csakis az azonos törvényi tényállást kimerítő magatartások vonhatók. Ezen felül helyes az az álláspont is, mely szerint a II. r. vádlottat közlekedési bűncselekmény elkövetése miatt is büntetőjogi felelősség terheli, ugyanis objektív adatokkal alátámasztottan vezetési képesességét hátrányosan befolyásoló szer, kannabisz és amfetamin fogyasztása mellett vezette gépjárművét a közúti forgalomban.

A büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul részletezte, melyek ismételt értékelésével az ítélőtábla úgy találta, hogy II. r. vádlottal szemben az első fokon kiszabott büntetés mértéke szükséges, de egyben elegendő is a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok érvényesítéséhez, megfelelően igazodva a büntetéskiszabás Btk. 80. §-ában foglalt elveihez. A halmazati középértéktől jelentősen elmaradó, gyakorlatilag a törvényi minimummal azonos tartamú szabadságvesztés valójában inkább enyhe, mintsem eltúlzott, a mellékbüntetés arányos a szabadságvesztéssel és a közúti járművezetéstől eltiltás is szükséges.

A II. r. vádlott vonatkozásában bejelentett fellebbezések ezért egyik irányban sem foghattak helyt.

Az I. r. vádlott vonatkozásában bár az elsőfokú bíróság az alkalmazandó büntetési nemet a törvénynek megfelelően választotta meg, ám a másodfokú bíróság álláspontja szerint a vonatkozásában feltárható bűnösségi körülmények közül az enyhítő hatással járók jelentős túlsúlya állapítható meg. Különösen az általa szolgáltatott tényfeltáró jellegű, beismerő vallomás bír nagyobb nyomatékkel az elsőfokú bíróság által is értékelnél. Nem lehet ugyanis figyelmen kívül hagyni, hogy az első fokon elfogadott beismerő vallomás épp kimerítő részletessége okán képezhette biztos alapját a tényállásnak, mégpedig már az eljárás kezdeti szakától segítve a bűncselekmény objektív, teljes körű felderítését, ezáltal a bűnüldöző hatóságok munkáját. Ennek

jelentősége pedig az alkalmazott joghátrány mértékében egyértelműen meg kell mutatkozzon. Utalni szükséges rá, hogy a felderítő jellegű beismerő vallomást a bírói gyakorlat is nagyobb nyomatékkal kezeli (56. számú BK vélemény 2/11. pont), de arra a büntető jogpolitika is egyre nagyobb hangsúllyal tekint, amit a 2017. évi XC. törvénybe foglalt új büntetőeljárási kódex rendszere kellően szemléltet. Ily módon az ítéletábra I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően, a törvényi minimumot tovább közelítő mértékig mérsékelte, amely jobban megfelel a belső arányosság követelményének is. További enyhítést azonban már nem tartott indokoltnak, megfelelő tartamúnak ítélve a mellékbüntetést is.

Mindezek alapján az I. r. vádlott részéről bejelentett fellebbezés és a védelmi jogorvoslat a kifejtettek erejéig alaposnak bizonyult.

A járulékos rendelkezések közül mindenben a törvénynek megfelelő döntés született a szabadságvesztések végrehajtási fokozata, a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontja, az előzetes fogvatartásban - és a II. r. vádlott által részben házi őrizetben - töltött idő beszámítása terén, majd a bűnjeleket illetően is.

Szintén törvényes a pénzüsszegben kifejezett vagyoneklobzás elrendelése, I. r. vádlottat érintően, azonbanösszességben az elsőfokú határozat e tekintetben korrekcióra szorult. Ennek oka abban keresendő, miszerint a törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy az I. r. vádlott nem csupán a speed por értékesítésével tett szert haszonra (határozat 10. oldal 4. bekezdése), hanem a megállapított tényállás szerint a II. r. vádlottnak 2014. nyarán 5 gramm marihuánát is értékesített, melyből a tényállás másodfokú pontosítása mellett legalább 7.500,- Ft bűnös úton szerzett további bevétele származott (1/b. tényállási pont). Ennél fogva a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján az említett összeg is vagyoneklobzás tárgya kell legyen. Az I. r. vádlottal szembeni vagyoneklobzás összegét az ítéletábra tehát ennek megfelelően korrigálta jelen határozatában. Utóbbi rendelkezéssel kapcsolatban indokolt még utalni arra, hogy a Be. 595. § (6) bekezdése szerint a vagyoneklobzásról történő rendelkezés megváltoztatása nem esik súlyosítási tilalom alá.

Alapvetően törvényes a vádlottakat bűnügyi költség megfizetésére kötelező első bírói döntés, azonban az ítéletábra észlelte, hogy a fellebbezéssel támadott határozat II. r. terhelnél 3 olyan - tanúk toxikológiai vizsgálatával kapcsolatos - tétel megfizetését is előírta (46. oldal 4. bekezdés), amelynek kapcsán már született rendelkezés.

Épp a törvényszék által gondosan beszerzett határozatkidmányokból tűnik ki (elsőfokú bírósági iratok 29., 66. sorszámú utóiratai), hogy a Mezőkövesdi Járási Ügyészség ... esetében B.50/2017/1. szám alatti, 2017. január 25. napján kelt, ... vonatkozásában B.82/2017/1. számú, 2017. október 18. napján hozott, illetve ... tekintetében B.722/2017/1. számú, szintén utóbbi napon kelt határozataival már döntött a toxikológiai vizsgálatokat érintő szakértői díjként felmerült bűnügyi költségek viseléséről oly módon, hogy azok az állam terhén maradnak. Mivel e tételek megfizetésére a II. r. vádlott a Be. 574. § (3) bekezdés utolsó fordulata alapján nem kötelezhető, ezért az ítéletábra az általa megfizetendő bűnügyi költség összegét az említett összegekkel csökkentette.

A fent kifejtettekre tekintettel a Debreceni Ítéletábra a Miskolci Törvényszék, mint elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a jelzett körben megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit indokai alapján a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta. A Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjából és a Be. 184. § (2) bekezdés e), f) pontjaiból következőleg rögzítette I. r. vádlott lakcímét - mely egyben tényleges tartózkodási helye is - valamint a vádlottak jelenleg érvényes személyazonosító igazolványainak számát.

Debrecen, 2018. szeptember 3.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 6.B.68/2016/82. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen határozatában foglalt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2018. szeptember 3.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke